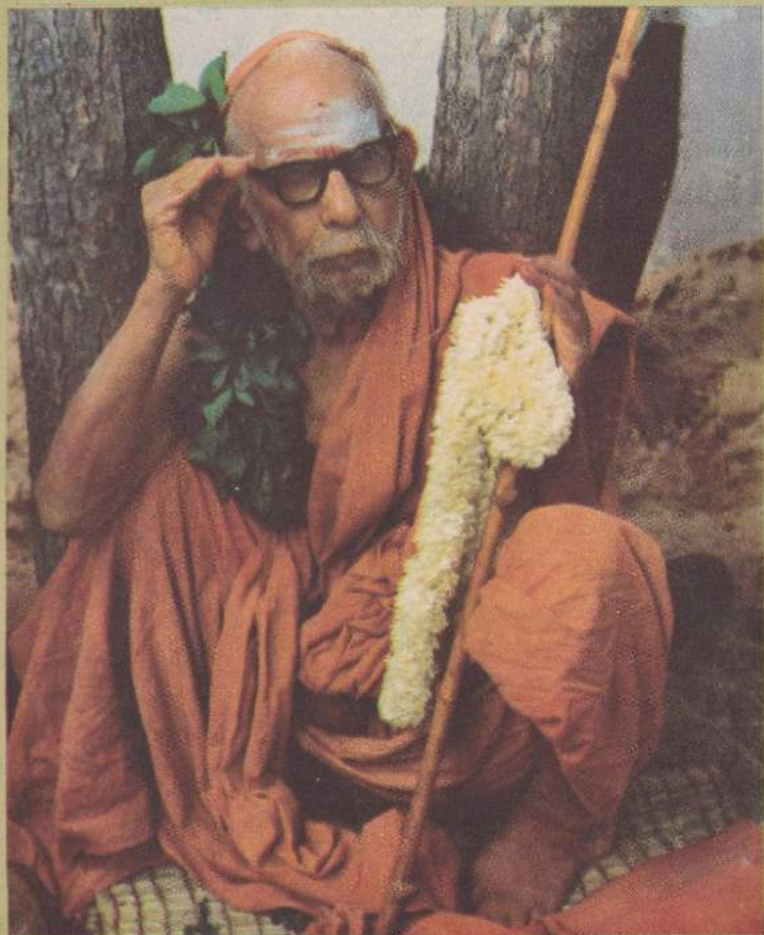

ஸ்ரீ மஹாஸ்வாமிகள் அருள்வாக்குகள்

ஸ்ரீ காஞ்சிகாமகோடி பீடம்
ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
மஹாஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ மஹாஸ்வாமி ஸ்தாப்தி மஹோத்ஸவ சமிதி
மதுரை கமிட்டி

100 வது பிறந்தநாள் வெளியீடு

7.5.1993

ஸ்ரீ சந்திரமௌளிச்வராய நம :
 ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு
 ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
 ஸ்ரீ மடம் ஸமஸ்தானம்
 காஞ்சிபுரம்.

தலைமை அலுவலகம்
 1, சாலைத்தெரு, காஞ்சிபுரம் 631502.

20.4.93

காலவேகத்தால் மறைகூறும் அறவழி
 மறக்கப்பட்டு வந்த வேளையில் தனக்கே
 உரித்தான எளிய இனிய தமிழில் மக்களுக்கு
 அரும்பெரும் விஷயங்களையும் அவ்வப்போது
 உபதேசித்து வந்து கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீமஹா
 பெரியவாரின் நூறாவது ஜயந்தி தினமான
 சித்திரை 24ம் தேதி (7.5.93) அன்று ஸ்ரீமஹா
 பெரியவாள் (நூறாவது) சதாப்தி
 மஹோத்ஸவஸமிதியின் மதுரைக்கமிட்டியினர்
 "அருள்வாக்கு" என்ற தலைப்பில் ஸ்ரீ பெரிய
 வாரின் உபதேசங்களைத் தொகுத்து இலவச
 நூலாக வெளியிடுவது அறிந்து மகிழ்கிறோம்.

ஆஸ்திகம் தழைக்க வைக்கும் இப்புனிதப்
 பணி இவர்களுக்கு குருவருளையும் திருவருளையும்
 கூட்டிவைப்பதாக.

நாராயணஸ்மருதி.

ஆனந்தம் எங்கே?

நமக்கு எண்ணி முடியாத ஆசைகள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் என்றோ ஒரு நாள் நாம் ஆசைப்படும் வஸ்துக்கள் நம்மை விட்டுப் பிரிவது அல்லது நாம் அவற்றை விட்டுப் பிரிவது சர்வ நிச்சயம். சாவின் மூலம் இந்தப் பிரிவு ஏற்படாமல், அதற்கு முந்தி நாமாக ஆசைகளை ராஜிநாமா செய்து விட்டுவிட்டால் அத்தனைக்கத்தனை ஆனந்த மாயிருக்கலாம். நமக்கு எத்தனை ஆசைகள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை முளைகளைத் துக்கத்துக்கு அடித்துக் கொண்டு நம்மைக் கட்டிப் போட்டுக் கொள்கிறோம். ஆசைகளைக் குறைக்கக் குறைக்கத் துக்கவேறாவும் குறையும், இந்தப் பிறவி முடியுமுன் நாம் சகல ஆசைகளையும் விட்டுவிட்டால் மறுபடியும் பிறந்து அவஸ்தைப்படவே வேண்டாம்; அப்படியே பரமாத்மாவில் கரைந்து ஆனந்தமாகிவிடலாம்.

மனிதன் மற்ற விலங்குகளைவிட விசேஷ ஞானம் உடையவன் என்று பெருமைப்படுகிறோம். ஆனால் இவன் மட்டும் அவற்றைவிட விசேஷமாக என்ன செய்துவிடுகிறான். நாயும் நரியும் கர்ப்பான் பூச்சிகளும் கூடத்தான் சாப்பிடுகின்றன. சந்தி விருத்தி செய்கின்றன. சாகின்றன. பொதுவாக மனிதனும் இதற்கு மேல் எதுவும் செய்வதாகத் தெரியவில்லை. அப்பொழுது இவனது விசேஷ ஞானத்தில் பெருமைப்பட என்ன இருக்கிறது? எல்லைவற்றிலும் பெரிய ஞானம் நிலைத்த ஆனந்தத்துக்கு வழி கண்டு கொள்வதுதான். மனிதன் இப்படிப்பட்ட நிலைத்த ஆனந்தத்தைப் பெறுகிறானா?

யோசித்துப் பார்த்தால் பரம தாத்பரியமாகத் தெரிவது, இந்த 'ஞானம்', 'ஆனந்தம்', 'நாம்' என்பதெல்லாமே ஒன்றுதான். நாம் உண்மையில் யார் என்பதை உணரும் ஞானம் வரும்போது, நாமே ஞான மயமான ஆனந்தம் என்று கண்டுகொள்வோம்.

வெளி வஸ்துக்களிலிருந்து நமக்கு ஆனந்தம் வரவில்லை. நம்மிடமிருந்தேதான் ஆனந்தம் பிறக்கிறது. நமது உண்மை

ஸ்வரூபமான ஆனந்தத்தை நாம் அஞ்ஞானத்தினால் மூடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் கூட, 'நம்முடையது' என்று ஒன்றிடம் சம்பந்தம் வைக்கும்போதுதான் அதிலிருந்து ஆனந்தத்தை அடைகிறோம். அந்தச் சம்பந்தம் போய்விட்டால் ஆனந்தம் போய்விடுகிறது. உதாரணம் சொல்கிறேன்: ஒருவருக்குச் சொந்தமாகக் கொஞ்சம் நிலம் இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் முதலில் வருஷத்துக்கு வருஷம் விளைச்சல் அதிகமாவதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். 'இந்த வயல் என்னுடையது' என்பதால், விளைச்சல் அதிகமாகும் போதெல்லாம் அவருக்கு மனம் குளிகிறது. ஆனந்தம் உண்டாகிறது. அப்புறம் விளைச்சல் குறையத் தொடங்குகிறது. வயலை வேறு ஒருவருக்கு விற்றுச் சாசனம் பண்ணி விடுகிறார். மறுபடி அடுத்த வருஷம் அதே வயலில் ஏகமாக விளைச்சல் கூடியிருக்கிறது. இப்போது அதைப் பார்க்கும்போது இவர் மனம் குளிரவா செய்கிறது? 'அடடா, போன வருஷம் நம்மையில் இருந்தபோது தரிசு மாதிரி பொட்டலாக இருந்தது; இப்போது எவனோ ஒருத்தனுக்கு அதிருஷ்டம் அடிக்கிறதே!' என்று வயிற்றெரிச்சல் தான் உண்டாகிறது. 'எனது' என்ற சம்பந்தம் இருந்த மட்டுந் தான் அமோக விளைச்சலில் சந்தோஷம் இருந்தது; பிறகு அதே விளைச்சலில் உணர்ச்சி அடியோடு மாறிவிட்டது.

இன்னோர் உதாரணம் சொல்கிறேன்; என்னிடம் பல பெற்றோர்கள் குழந்தைகளை அழைத்து வந்து, அவற்றுக்கு சித்தப்பிரமை இருக்கிறது, அது நிவிருத்தியாக வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்வதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். இதற்கு நேர்மாறாக ஒரு தகப்பனார் நடந்துகொண்டார்! அவர் இரண்டாவது கல்யாணம் செய்து கொண்டவர். இளையாளுக்கு மூத்தாள் பிள்ளைகளோடு ஒத்துவரவில்லை. ஏகச்சண்டை போட்டுக் குடும்பம் பிரிந்தது. இவர் இளையாள் தரப்பிலேயே இருந்தார். பிள்ளையைக் கைவிட்டு விட்டார். அவர் ஒரு நாள் என்னிடம் வந்து, 'மூத்தாள் பிள்ளை இளையாளுக்குப் பில்லி தூசியம் வைத்தான். நல்ல வேளையாக அது அவனையே திருப்பி அடித்து விட்டது' என்றார். எல்லாத்தகப்பனார்களும் பிள்ளைக்குக்குச் சித்தப்பிரமை ஏற்படும் போது

கவலைப்படுகிறார்களென்றால், இவரோ அதிலேயே சந்தோஷப்படுகிறார்! ஏன்? இவருக்கு அவனிடம், 'நம்முடையவன்' என்ற சம்பந்தம் போய்விட்டது. இளையாளிடம் மட்டும் 'நம்முடையவன்' என்ற எண்ணம் இருக்கிறது.

மாயைக்கு ஆளான 'நான்' என்பதன் சம்பந்தத்துக்கே இத்தனை ஆனந்தம் இருக்கிறது என்றால், எதிலும் சம்பந்தப் படாமல் பூரண ஞானமாக இருக்கின்ற அந்த வெறும் 'நான்' எத்தனை ஆனந்த மயமாயிருக்கும்! வெல்லம் போட்டால் கசப்புப் பாகற்காய்க் கறியிலும் சிறிது தித்திப்பு இருப்பதை உணர்கிறோம். வெல்லத்தின் சம்பந்தத்துக்கே தித்திப்பு இருப்பதால், வெல்லம் தித்திப்பு மட்டுமே என்பதில் சந்தேகம் என்ன? கசப்பான துக்க உலகத்தில் 'நான்' என்பதின் மாயக்கிரணங்கள் சம்பந்தப்படுகிற போதே அதில் தித்திப்பு ஆனந்தத்தைப் பெறுகிறோம் என்றால், அந்த 'நான்' மட்டுமே ஸ்வச்சமாக நிற்கிறபோது எத்தனை தித்திப்பாக, ஆனந்த மயமாக இருக்க வேண்டும்? சிறிய பொத்தல்கள் கொண்ட ஒரு சட்டியால் ஒரு தீபத்தை மூடி வைத்தால் துவாரங்கள் வழியாக மெல்லிய ஒளிக் கிரணங்கள் வெளி வரும். மாயையால் மூடப்பட்ட ஆத்ம தீபத்திலும் இந்திரிய துவாரங்கள் வழியாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஆனந்த ஒளியைப் பார்க்கிறோம். மாயச் சட்டியை உடைத்து விட்டால் ஆனந்த ஜோதிர்மயமாகவே ஆகிவிடலாம். துவாரங்களின் அளவைப் பொறுத்துப் பல வேறு அளவுகளில் ஒளி வெளி வந்தாலும் உள்ளேயிருப்பது ஏகஜோதிதான். நாம் மாயச் சட்டியை உடைத்துவிட்டால் உலகத்தில் பார்க்கும் வித்தியாசங்களெல்லாம் மறைந்து, எல்லாம் ஒன்றான ஆனந்த ரூபமாகவே தெரியும்.

மாயையை எப்படி உடைப்பது என்றால் ஆசைகளை அடக்குவதுதான் வழி. மனம் இருக்கும் வரை ஆசைகள் இருக்கத்தான் செய்யும். அதனால் மனத்தை அடக்கிவிட வேண்டும். மனம் அடங்கி விட்டால் மரண நிலையில் இருப்பதுபோல் ஒரு சக்தியுமின்றி ஜடம் மாதிரி ஆவோம் என்று எண்ணக்கூடாது. மாறாக இதுதான் சகல சக்திகளுக்கும்

ஆதாரமான நிலை, சாதாரணமாக ஏதாவது ஓர் அங்கத்தில் ஊனம் உள்ளவர்களுக்கு இன்னொர் அங்கத்தில் அதிக தீக்ஷணியம் இருக்கும். பல வாய்க்கால்களில் ஒன்றில் ஜலத்தை அடைத்துத் திருப்பினால் இன்னொன்றில் அதிகம் நீர் பெருகுவதுபோல், ஓர் அங்கத்தில் ஊனம் இருப்பதே இன்னொன்றில் தீக்ஷணியத்தைத் தருகிறது. ஆதம் சக்தியைப் பலவாறாகச் சிதறச் செய்யும் எல்லா இந்திரியங்களையும் அடைத்துக்கொண்டு விட்டால், அப்போது சகல சக்திகளும் ஒரே இடத்தில் அமைதியாக, ஆனந்தமாகக் கூடி நிற்கும். மிகுந்த சக்தியுடன் உலகுக்கு நல்லது செய்யலாம்.

ஆதம் ஞானம் பெற்ற ரிஷிகளின் சக்தியே இதற்கு திருஷ்டாந்தம். சகல லோகங்களுக்கும், சகல காலங்களுக்கும் சென்று அவர்கள் விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார்கள். நம் காதுக்குக் கேட்காத சப்தங்களை ஆகாயத்தில் கேட்டு வேத மந்திரங்களைக் கொடுத்தார்கள். 'எப்படி ஆசையை அடக்குவது, எப்படி மனத்தை நிறுத்துவது, எப்படி நிலைத்த ஆனந்தத்தை அடைவது?' என்று கேட்கிறவர்கள் அந்த வேதங்கள் சொன்னபடி நடந்தாலே போதும்; முடிவில் பேராநந்தம் அடையலாம். இதற்குப் பரமேசுவரன் அநுக்கிரகம் செய்வாராக!

மதங்களின் ஒற்றுமை

எல்லா சமயங்களும் கடவுளை வழிபட ஏற்பட்டனவேயாகும். எல்லா சமயங்களும் கடவுள் ஒருவர் என்றே சொல்கின்றன. ஒருவரேயான அந்தக் கடவுள் எந்தச் சமயத்தின் மூலம் வழிபட்டாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் செய்வார். எனவே, எவருமே தாங்கள் பிறந்த மதத்தைவிட்டு இன்னொரு மதத்தைத் தழுவ வேண்டியதில்லை.

கோயில், சர்ச், மததி, விஹாரம் முதலிய கட்டடங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசப்படலாம். உள்ளே இருக்கிற மூர்த்தி அல்லது சின்னம் மாறுபடலாம். ஒவ்வொன்றிலும் சடங்குகளும் வேறு வேறாக இருக்கலாம். ஆனால் அநுக்கிரகம்

செய்கிற பரமாத்மா மாறவில்லை. ஒவ்வொரு தேச ஆசாரத்தையும், ஒவ்வொருவித ஜனக் கூட்டத்தின் மனப் பான்மையையும் பொறுத்துப் பல்வேறு சமயங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவையெல்லாம் ஒரே பரமாத்மாவை அவரவர் மனோ பாவப்படி பக்தி செய்து, அவரோடு சேருவதற்கு வழி செய்பவையே. எனவே, எவரும் தங்கள் மதத்தை விட்டுவிட்டு இன்னொன்றுக்கு மாற வேண்டியதில்லை. இப்படி மதம் மாறுகிறவர்கள் தாங்கள் பிறந்த மதத்தைக் குறைவுபடுத்துவது மட்டுமின்றி, தாங்கள் சேருகிற மதத்தையும் குறைவுபடுத்துகிறார்கள். கடவுளையும் குறைவுபடுத்துகிறார்கள். 'தங்களது பிறந்த மதத்தில் குறை தோன்றியதால்தான் ஒருவர் அதை விடுகிறார். ஆனால் புதிதாகச் சேருகிற மதத்தையும் அவர் குறைவுபடுத்துகிறார் என்று ஏன் ஸ்வாமிகள் சொல்கிறார்?' என்று உங்களுக்குத் தோன்றலாம். சொல்கிறேன்; கடவுள் எல்லா மதங்களுக்கும் பொதுவானவர் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் அவரைக் குறுக்குவதால்தானே ஒரு மதத்தை விட்டு இன்னொன்றில் சேருகிறார்கள்? தங்கள் மதத்துக்கடவுள் பிரயோஜன மில்லாதவர் என்று நினைத்து இன்னொரு மதத்துக்குத் தாவுகிறார்கள். மாறுகிற புது மதக் கடவுளாவது எல்லோரையும் தழுவுவதாக நினைக்கிறார்களா? இல்லை. அப்படி நினைத்தால் மாறவே வேண்டாம். இவர்கள் தாங்கள் பிறந்த மதத்திலேயே இருந்து வழிபட்டாலும், இப்போது இவர்கள் மாறுகிற மதத்தின் கடவுள் இவர்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்வார் என்ற நம்பிக்கை இவர்களுக்கு இல்லாததால்தானே மதமாற்றத்துக்கே அவசியம் ஏற்பட்டது? அதாவது தாங்கல் மாறுகிற புது மதத்துக்கும், அதன் கடவுளுக்கும் கூட இவர்கள் குறுகலான எல்லை கட்டிவிடுகிறார்கள். ஒரு மதத்திடம் கௌரவ புத்தி இருப்பதாக நினைத்து அதற்கு மாறுகிற போதே, அதை வாஸ்தவத்தில் அகௌவரப் படுத்திவிடுகிறார்கள்.

மற்ற மதங்களுக்கும் நம் ஹிந்து மதத்துக்கும் உள்ள ஒரு பெரிய வித்தியாசம், நம்முடைய ஹிந்து மதம் ஒன்றுதான், "இது ஒன்றே மோட்ச மார்க்கம்" என்று சொல்லாமலிருக்கிறது. நம்முடைய வைதிக மதம்தான் பிறரைத் தன் மதத்துக்கு

மாற்றுவது என்பதே கிடையாது. ஏனென்றால் ஒரே பரமாத்மாவை அடைவதற்கான பல மார்க்கங்களே பல மதங்களும் என்று நம் முன்னோர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். ஹிந்துவாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் இந்த விசால மனப்பான்மையைக் குறித்துப் பெருமைப்பட வேண்டும். வேதம் 'ஒரே ஸத்தியத்தைத்தான் ஞானிகள் பல பெயர்களில் சொல்கிறார்கள்' என்கிறது. சீதையில் பகவான் 'எவன் எந்த விதத்தில், எந்த ரூபத்தில் வழிபட்டாலும் அவனுடைய சிரத்தையை நானே விருத்தியாக்கி அவனை அதே வழிபாட்டில் நிலைப்படுத்துகிறேன்' என்கிறார், ஆழ்வார் 'அவரவர் தமதம தறிவறி வகைவகை அவரவர் இறையவர்' என்கிறார். இதனால்தான் மற்ற மதங்களில் செய்வதுபோல் மதமாற்றம் செய்வது (Proselytisation) அதற்காகத் தண்டிப்பது (Persecution); Crusade, Jihad முதலான பேர்களில் படை எடுத்துச் சென்று நிர்ப்பந்தமாகத் தங்கள் மதத்துக்கு மற்றவரைத் திருப்புவது முதலான காரியங்களில் ஹிந்துக்கள் என்றுமே இறங்கியதில்லை. நம்முடைய நீண்டகால சரித்திரமே இதற்குச் சான்று. சகல சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்களும் ஒப்புக்கொள்கிற விஷயம் இது. தூரக்கிழக்கு (Far East) முதலான தேசங்களில் ஸ்ரீ விஜய சாம்ராஜ்யம் முதலிய ஹிந்து ராஜ்யங்கள் ஏற்பட்டபோது கூட நிர்ப்பந்த மதமாற்றமே இல்லை (forced conversion) இல்லை என்றும், நம் கலாசாரத்தைப் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டு அந்நியர்களே நம் மதத்தைத் தாங்களாக எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்றும் சரித்திரக்காரர்கள் சொல்கிறார்கள். அநேக தேசங்களில் வியாபாரம் மூலமே நம் மத அம்சங்கள் பிற தேசங்களில் புகுந்தது என்றும், வான் மூலம் அல்ல என்றும் சொல்கிறார்கள். என் அபிப்பிராயப்படி ரொம்பவும் ஆடு காலத்தில் லோகம் முழுவதிலுமே வேத மதம் தான் இருந்தது: பிற்பாடு ஆங்காங்கே வெவ்வேறு மதங்கள் உண்டானாலும் நம் மதத்தின் அம்சங்கள் குறைந்த பட்சம் இடிபாடுகளாக (Ruins), பழைய ஞாபகச் சின்னங்களாக (Relics) வாவது அங்கெல்லாம் இன்னமும் காணப் படுகின்றன. இப்படி நான் சொல்வதை ஒப்புக்கொள்ளாத ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கூட நம் பாரத நாகரீகத்தை மற்ற

நாடுகளில் தாங்களாகவே விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டார்கள். எனையன்றி பலவந்தத்தின் மீதல்ல என்று ஒப்புக் கொள்கிறார்கள்.

ஒருத்தனைப் புது மதத்துக்கு மாற்றுவது என்றால் அதற்கென ஒரு சடங்கு (Ritual) இருக்க வேண்டும். இப்போது 'கன்வெர்ட்' செய்கிற மதங்களில் எல்லாம் அப்படி ஒன்று ஞானஸ்தானம் (Baptism) என்கிற மாதிரி ஏதாவது ஒன்று இருக்கிறது. எந்த மதத்தையும் விட மிக அதிகமான சடங்குகளைச் சொல்கிற ஹிந்து சாஸ்திரங்களைப் பார்த்தால் இப்படி நம் மதத்துக்கு மாற்ற ஒரு சடங்கும் இருக்கக்கூடாது. இதுவே நாம் மத மாற்றத்தை விரும்புகிறவர்கள் அல்ல என்பதற்கு அத்தாட்சி.

ரயிலடியில் பிரயாணிகள் வந்திறங்கியதும் ஐட்காக்காரன், ரிக்கஷாக்காரன், டாக்ஸிக்காரன் என்று பல பேர் வந்து தூழ்ந்து கொள்கிறார்கள். எவனுடைய வண்டியில் ஏறிக்கொண்டாலும் போக வேண்டிய இடத்துக்குப் போய்ச் சேரலாம். வண்டிக்காரர்கள் கிராக்கி பிடிப்பதற்காகப் போட்டி போடுவதைத் தவறு என்று சொல்வதற்கில்லை. லட்சியத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக வெவ்வேறு மதஸ்தர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு மதமாற்றத்தில் முனைவது அர்த்தமற்ற காரியம்.

நதியின் மேல் பாலம் போட்டிருக்கிறது. அதில் பல வளைவுகள் இருக்கின்றன. எல்லா வளைவுகளும் ஒரே அளவாகக் கட்டப்பட்டவைதாம். ஆனால் ஒவ்வொரு வளைவுக்கும் கிட்டத்தில் இருப்பவனுக்கு அந்தந்த வளைவே பெரிதாகவும், மற்றவை சின்னதாகவும் தெரியும். இப்படியே அந்தந்த மதஸ்தர்களுக்கும் தங்கள் மதமே பெரிதாகத் தெரிவதால், பிறரை அதற்கு அழைக்கிறார்கள். ஆனால் எல்லா வளைவுகளும் ஒரே அளவுதான். யாரும் தாங்கள் பிறந்த மதத்தைவிட்டு விலக வேண்டியதில்லை.

மதங்களுக்கிடையே கோட்பாடுகளிலும் அநுஷ்டானங்களிலும் சில வித்தியாசங்கள் இருப்பதில் தவறில்லை. எல்லா மதங்களையும் ஒரே போல் ஆக்க வேண்டிய அவசியம்

இல்லை. ஒரே மாதிரி ஆக்காமலே, எல்லா மதஸ்தர்களும் மனத்தில் ஒற்றுமையோடு, இருப்பதுதான் அவசியம். 'யூனிஃபார்மிடி அவசியமில்லை. 'யூனிடி' இருப்பதே அவசியம்.

மனிதனும் மிருகமும்

மிருகங்கள் குறுக்குவாட்டில் வளர்கின்றன. இதனாலேயே அவற்றுக்குத் தீர்யக் என்று பெயர். இதற்கு மாறாக உயர்ந்து மேல்நோக்கி வளருகின்ற மனிதன் மற்ற பிராணிகளைக் காட்டிலும் மேலான நோக்கத்தைப் பெற வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் இவன்தான் சகல ஜீவ இனங்களையும்விட அதிகமான சுகத்தை அனுபவிக்கலாம். ஆனால் நடைமுறையிலோ அவற்றைவிட அதிகமான துக்கத்தைத்தான் நாம் அனுபவிக்கிறோம். மிருகங்களுக்கு நம்மைப்போல் இத்தனை காமம், இத்தனை சுவலை, இத்தனை துக்கம், இத்தனை அவமானம் இல்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவற்றுக்குப் பாபமே இல்லை. பாவங்களைச் செய்து துக்கங்களை நாம்தான் அனுபவிக்கிறோம்.

ஒரு வழியில் பார்த்தால் மிருகங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் செளகரியங்களை ஸ்வாமி நமக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று தோன்றும். நம்மை யாராவது அடித்தால் திருப்பி அடிக்க ஓர் ஆயுதமும் நமக்கு இல்லை. மாட்டை அடித்தால் அதற்குக் கொம்பு கொடுத்திருக்கிறார். அதனால் திருப்பி முட்டவருகிறது. புலிக்கு நகம் கொடுத்திருக்கிறார். நமக்குக் கொம்பு இல்லை. நகம் இல்லை. குளிரிலிருந்து காப்பாற்றிக்கொள்ள ஆட்டுக்கு உடம்பில் போர்வை வைத்திருக்கிறார்.

வேறு மிருகங்களுக்கும் போர்வை வைத்திருக்கிறார். மனிதன் ஒருவனைத்தான் வழித்து விட்டிருக்கிறார். யாராவது அடிக்க வந்தால் எதிர்க்க முடியவில்லை. ஒடலாம் என்றால் வேகமாக ஒட முடியாது. குதிரைக்கு கொம்பு இல்லா விட்டாலும் ஒடுவதற்கு வேகம் கொடுத்திருக்கிறார். அதுவும்

நமக்கில்லை. இருந்தாலும் ஸ்வாமி மனிதனுக்குத்தான் புத்தியை அதிகமாக வைத்திருக்கிறார்.

குளிரிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமானால் மற்றப் பிராணிகளின் போர்வையை இவன் பறித்துக் கொண்டு விடுகிறான்: கம்பளியாக நெய்து கொள்கிறான். வேகமாகப் போக வேண்டுமா? வண்டியிலே குதிரையைக் கட்டி அதன் வேகத்தை உபயோகப்படுத்திக் கொள்கிற சத்தியை இவனிடத்தில் ஸ்வாமி வைத்திருக்கிறார். தன் சரீரத்திலேயே தற்காப்பு இல்லாவிட்டாலும், வெளியிலிருந்து தினுசதினுசான ஆயுதங்களைப் படைத்துக் கொள்கிறான். இவ்வாறாக புத்தி பலம் ஒன்றை மட்டும் கொண்டு மற்ற ஜீவராசிகள், ஜடப்பிரபஞ்சம் எல்லாவற்றையும் மனிதனே ஆளுகிறான்.

மிருகம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பிராந்தியத்தில் தான் இருக்கும். குளிர்ப்பிரதேசத்துக் கரடி நம் ஊரில் வாழாது. இங்குள்ள யானை அங்கே வாழாது. ஆனால் மனிதன் உலகம் முழுவதும் வாழ்கிறான். அங்கங்கே அவன் தன் புத்தியை உபயோகப்படுத்தித் தனக்குச் சாதகமாகச் சூழ்நிலையைச் செய்து கொள்வான் என்று இப்படி விட்டிருக்கிறார்.

இந்த உயர்ந்த புத்தியை வைத்துக் கொண்டு மனிதன் கஷ்டப்படுகிறான். துக்கப்படுகிறான். பிறந்து விட்டதனாலே இவ்வளவு கஷ்டம். இனிப்பிறக்காமலிருக்க வேண்டுமானால் என்ன பண்ணுவது? பிறப்புக்குக் காரணம் என்ன? நாம் ஏதோ தப்புப். பண்ணியிருக்கிறோம். அதற்குத் தண்டனையாக இத்தனை கசை அடி வாங்க வேண்டும் என்று விதித்திருப்பதால் இந்த உடம்பை எடுத்து அவற்றை வாங்குகிறோம். பத்து அடி ஆனபிறகு இந்த உடம்பு போய்விட்டால் இன்னோர் உடம்பு வருகிறது. பாக்கி அடியை அந்த உடம்பு வாங்குகிறது. காமத்தினாலே, பாபத்தைச் செய்வதனாலே ஜனனம் வருகிறது. காரியம் எதுவும் பண்ணாமல் இருந்து விட்டால் ஜனனம் இல்லை. கோபத்தினாலே பல பாபங்களைச் செய்கிறோம். கோபத்துக் காரணம் ஆசை, காமம். முதலில் காமத்தை, ஆசையை ஒழிக்க வேண்டும். பற்றை நிறைய வளர்த்துக்

கொண்டு காரியம்செய்யாமல் இருப்பது என்றால் முடியாது. பற்றை ஒழித்துவிட்டால் பாவம் செய்யாமல் இருக்கலாம்.

ஆசைக்குக் காரணம் என்ன? நம்மைத் தவிர இன்னொன்று இருப்பதாக எண்ணுவதால் அதனிடம் ஆசை வருகிறது.

உண்மையில், சாந்தமாகிய ஒரே சிவமே எல்லாமாக இருக்கிறது.

ஒரு மாடு கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்து விட்டு இன்னொரு மாடு இருப்பதாக நினைத்து அதை முட்டப் போகிறது. ஒரு மனிதன் தன் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்க்கிறான். இன்னொரு மனிதனும் இருக்கிறான் என்று அவன் நினைக்கிறானா? இரண்டும் ஒரே பொருள் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்து சாந்தமாக இருக்கிறான். இப்படியாக நாம் பார்க்கின்ற அனைத்துமே ஒன்றுதான். இரண்டாவது என்று எண்ணினால் ஆசை வரும். ஆசை வருவதனால் கோபம் வருகிறது. கோபம் வருவதனால் பாபங்களைச் செய்கிறோம். அதனால் ஜன்மம் உண்டாகிறது. எல்லாம் ஒன்று என்ற ஞானம் நமக்கு வந்து விட்டால் வேறு பொருள் இல்லாததனாலே ஆசை இல்லை; கோபம் இல்லை; பாபம் இல்லை; காரியம் இல்லை; ஜன்மம் இல்லை; துன்பமும் இல்லை.

இந்த ஞானத்தை எப்படிப் பெறுவது? நம்மைப் பெற்ற அம்மா உடம்புக்குப் பால் கொடுப்பாள். அறிவுக்கு ஞானப்பால் கொடுப்பவள் அம்பாள் தான். ஞான ஸ்வரூபமே அவள்தான். அவளுடைய சரணாரவிந்தத்தைக் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டு அவளுடைய ஸ்வரூபத்தோடு நம்மை நாம் கரைத்தாலே ஞானம் வரும்; மனிதன் அப்போது தெய்வமாவான்.

முதலில் மனிதனை மிருகமாக இல்லாமல் மனிதனாக ஆக்க வேண்டும். அப்புறம் அவனை தெய்வமாகவே உயர்த்திவிட வேண்டும். இந்தக் குறிக்கோளுடன் தான் சகல மதங்களும் உண்டாகியிருக்கின்றன. சித்தாந்தம், தத்துவங்களில் அவற்றுக்குள் எத்தனை பேதமிருந்தாலும் இப்போதிருக்கிற

மாதிரி மநுஷ்யனை ஒரே காமக் குரோதாதிகளுடன் இருக்கவிடக் கூடாது; இவனை நல்லவனாக ஆக்கி அன்பு, அடக்கம், சாந்தம், தியாகம் முதலிய குணங்கள் உள்ளவனாகப் பண்ண வேண்டும் என்பதில் எல்லா மதங்களும் ஒரே குரலில் தான் பேசுகின்றன.

பக்தி

ஒரே பேரறிவுதான் இத்தனை பிரபஞ்சங்களாகவும், ஜீவராசிகளாகவும் தோன்றுகிறது. இந்தத் தோற்றத்தைப் போக்கடித்துவிட்டால் அந்தப் பேரறிவுதான் எஞ்சி நிற்கும். அந்த நிலையில் காரியம் எதுவுமே இல்லை. பிரபஞ்சம், ஜீவராசிகள் என்கிற தோற்றங்கள் இருக்கிற வரையில் தான் பலவிதமான காரியங்கள் ஏற்படுகின்றன. இவற்றைக், கடந்து, இவற்றுக்கு மூலமான பேரறிவை அடைந்து விட்டால் முடிவில் அறிகிறவன். அறிவு, அறியப்படுகிற வஸ்து என்கிற பேதங்கள் கூட இல்லாமல் எல்லாம் ஒன்றாகிவிடுகிறது. அதைத்தான் பிரம்மம் சாட்சாத்காரம் என்பது. இது தான் ஜீவாத்மாவின் மாறுபடாத, சத்தியமான நிலை.

ஆனால் இந்த சத்தியமான நிலையை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமல், வெறும் தோற்றமான பிரபஞ்சத்தையும், ஜீவராசிகளையுமே மெய்யென நம்பி வாழ்கிறோம். இதற்குக் காரணம் மாயை. மாயாசக்தியால்தான் ஒரே பிரம்மம் இத்தனை வெவ்வேறுவஸ்துக்களைப் போல் தெரிகிறது. மாயப் பிரபஞ்சம் ஓர் அற்புதமான நியதியில் நடக்கிறது. பலவிதமான இயற்கை விதிகள் ஒழுங்காக வகுக்கப்பட்டு, அதன் பிரகாரமே பிரபஞ்சம் நடக்கிறது. காரியமே இல்லாத பிரம்மம் மாயைப்போல் பிரபஞ்சமாகத் தோன்றுகிற போது சிருஷ்டி, பரிபாலனம், சம்ஹாரம் முதலிய காரியங்கள் எல்லாம் நடக்கின்றன. காரியம் இல்லாத நிலையில் எதை பிரம்மம் என்கிறோமோ, அதையே இந்தக் காரியங்களைச் செய்கிறபோது ஈசுவரன் என்கிறோம். காரியம் இல்லாத

பரம்பொருளை நிர்குணப் பிரம்மம் என்றும், அதுவே காரியத்தில் இருக்கிற போது ஸகுணப் பிரம்மம் அல்லது ஈசுவரன் என்றும் அத்வைத சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கும். ஈசுவரன், பகவான், கடவுள், தெய்வம், ஸ்வாமி என்று சொல்வதெல்லாம் இந்த ஸகுணப் பிரம்மத்தையே.

எப்போது பார்த்தாலும் காரியம் செய்து கொண்டிருப்பதே நமக்கு இயல்பாகிவிட்டது. உடம்பால் காரியம் செய்யாதபோதும், வாக்கால் பேசிக்காரியம் செய்யாதபோதும் கூட, நம் மனசு சதா எதையாவது நினைத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. இதுவும் காரியம்தான். இந்தக் காரியம் நின்றால் தான், அதாவது மனசில் எண்ணமே தோன்றாமல் இருந்தால்தான், எந்தக் காரியமும் இல்லாத பிரம்ம நிலையை அடையமுடியும். ஆனால் இந்த மனசால் ஒரு க்ஷணம் கூட எதையும் நினைக்காமல் இருக்கமுடியவில்லையே! இதை எப்படி நிறுத்தப்பழக்குவது?

இந்தப் பழக்கத்துக்கு வழிதான் பக்தி. காரியமில்லாத பிரம்மத்தை நாமும் காரியமில்லாமலிருக்கிற நிலையில்தான் அநுபவிக்க முடியும். அது முடிவில்லையா? அதே பிரம்மம் சகல பிரபஞ்சங்களையும் நடத்தி வைக்கிற - அதாவது, காரியத்தைச் செய்கிற - ஈசுவரனாக இருக்கிறதல்லவா? இந்த ஈசுவரனையே சதா சிந்தனை பண்ணு. காரியத்தை எல்லாம் அதற்கே திருப்பு. உடம்பால் நமஸ்காரம், பூஜை, வாக்கால் ஸ்தோத்திரம், மனசால் தியானம் என்று சகல காரியங்களையும் ஈசுவரனிடம் செலுத்து. அவற்றை ஈசுவரன் அங்கீகரித்து, உன்னை பிரம்மஞானத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பான். இப்படிப்பட்ட இடையறாத ஈசுவர சிந்தனைக்குத்தான் பக்தி என்று பெயர். இதில் அன்பு ரொம்பவும் முக்கியம். அன்போடு அவனை நினைப்பதே பக்தி.

உலகத்திலுள்ள நல்லது - கெட்டது, அழகு - அவலட்சணம், இன்பம்-துன்பம் எல்லாமே பிரம்மத்திடமிருந்து வந்தவைதாம். ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமாகி பிரம்மநிலை அடையும்போது நல்லது கெட்டது, அழகு அவலக்ஷணம், சந்தோஷம் துக்கம் என்கிற பேதமில்லை.

ஆனால் இப்போது நாம் இருக்கிற நிலையில் இவை எல்லாம் ஒன்றாகத் தோன்றவில்லை. இந்த நிலையில் ஈசுவரனை எல்லா அழகுகளுக்கும், எல்லா நன்மைகளுக்கும், எல்லா இன்பங்களுக்கும் உருவமாகப் பாவித்து அன்பு செலுத்த வேண்டும். குணமே இல்லாத பிரம்மத்தை நம்மால் நினைத்தே பார்க்க முடியாது. அந்த நிர்குணத்திலிருந்தே சகல குணங்களும் தோன்றியிருக்கின்றன. ஒரு நிறமும் இல்லாத தூரிய வெளிச்சம் கண்ணாடிப் 'பிரிஸ்தீ'ல் பட்டு ஒளிச் சிதறவில்(Refraction) சகல வர்ணங்களையும் வாரிக் கொட்டுகிறதல்லவா? அப்படியே நிர்குணப் பிரம்மம் மாயை என்கிற கண்ணாடியில் பட்டு ஈசுவரனாகி சகல குணங்களையும் வாரிக்கொட்டுகிறது. நிர்குணத்தை நம்மால் நினைக்க முடியாது. ஆனால் குணங்களை நினைக்கமுடியும். ஆனால் கெட்ட குணங்களை நினைத்தால் அது நம்மை மேலும் கஷ்டத்தில், சம்ஸார ஸாகரத்தில்தான் இழுத்துக்கொண்டு போகும். அதனால் நல்ல குணங்களை, கல்யாண குணங்களையே நினைக்க வேண்டும். வெறுமே குணத்தை நினைப்பதென்றால் முடியாது. அதனால் உயிரோடு, உருவத்தோடு அந்த நல்ல குணங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்ட ஒருத்தனை நினைக்க வேண்டும். எல்லா குணங்களும், உயிர்களும், உருவங்களும் எதனிடமிருந்து வந்ததோ, எது இதையெல்லாம் ஆட்டிப்படைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதோ அதையே அனந்த கல்யாண குணங்களும் கொண்ட தெய்வரூபமாக அன்போடு நினைக்க நினைக்க அந்தக் கல்யாணகுணங்கள் நமக்கும் வரும்.

மனசு எதைத் தீவிரமாக, இடைவிடாமல் நினைத்தாலும் அதுவாகவே மாறுகிறது. இதை மனோதத்துவக்காரர்களும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். தோஷங்கள் அற்ற கிருபா சமுத்திரனான பகவானைத் தியானம் செய்துகொண்டே இருப்பதால் நம்முடைய தோஷங்கள் விலகி, நாம் அன்பு மயமாகிறோம். உண்மையான பக்தி வைத்துவிட்டால் அப்புறம் மனசு அன்புமயமாகிவிட, அதன்பின் அது பாபத்தில் பிரவேசிக்கவே செய்யாது. உலகத்தில் பாப எண்ணங்கள் விலகுவதற்குப் பக்தியைவிட வேறு வழி இல்லை. ஆனால்

பக்தி செய்வதற்கு இதுமட்டும் காரணம் இல்லை. நம் சத்தியமான நிலையை அடைவதற்கு பக்தி வழி பண்ணுகிறது என்பதுதான் முக்கியமான காரணம். மனசு என்பதே நின்று போய், ஆதம் ஜ்யோதிஸ் அப்படியே பளீரென்று அடிப்பதற்கு முன்னதாக அந்த மனசிலிருந்து பாப அழுக்கு போக வேண்டும். இப்படிப் பாபத்தைப் போக்குவதே பக்தி.

"அரியும் சிவனும் ஒண்ணு!"

புராணங்களைப் பார்த்தால் சிவனிடம் விஷ்ணு தோற்றுப் போனதாகச் சில இடங்களில் இருக்கிறது. சிவன் விஷ்ணுவீடம் தோற்றுப் போனதாகவும் வரலாறுகள் இருக்கின்றன. சிவன் விஷ்ணுவைப் பூஜித்தார் என்று ஓர் இடத்தில் பார்க்கிறோம். சிவனை விஷ்ணு பூஜித்தார் என்று இன்னோர் இடத்தில் காண்கிறோம். சிவனின் அடியைக் காண முடியாமல் விஷ்ணு தோற்றுப் போனார் என்பது திருவண்ணாமலை ஐதிஹ்யம். 'விஷ்ணு சிவன் இவர்களில் யார் பலசாலி என்பதற்காக தேவர்கள் வைத்த போட்டியில் சிவன் விஷ்ணுவிடம் தோற்றுப் போனார். அப்போது ஸ்தம்பித்துப் போன சிவனதுகதான் ஜனகரிடம் வந்து, பிறகு அதை ராமர் முறித்துப் போட்டார்' என்று ராமாயணத் திலிருந்து தெரிகிறது. சிவனுக்கு விஷ்ணு பூஜை பண்ணும் போது ஒரு பூ குறைய உடனே தம் கண்ணையே ஒரு கமலமாக கருதிப் பறிகொடுத்து அர்ச்சித்தார் என்று திருவீழிமிழலை புராணம் சொல்கிறது. இங்கே சிவனுக்கு நேத்ராப்ப் பணைகவரர் என்றே பெயர். சிவனுக்கு பிரம்மாவின் தலையைக் கிள்ளியதால் பிரம்மஹத்தி தோஷம் ஏற்பட அதைப் போக்கிக் கொள்ள விஷ்ணுவை அவர் பூஜை செய்து, விஷ்ணுவின் அநுக்கிரகத்தால் தோஷத்தைப் போக்கிக் கொண்டார் என்று திருக்கண்டியூரில் ஐதிஹ்யம் இருக்கிறது. இங்கே பெருமானுக்கு ஹரசாப விமோசனர் என்றே பெயர். இப்படி ஏகப்பட்ட கதைகள் சிவ உத்கர்ஷத்தையும், விஷ்ணு உத்கர்ஷத்தையும் காட்டச் சொல்லலாம்.

'சிவனும் விஷ்ணுவும் ஒன்றுதான் என்றீர்களே! ஒரே ஸ்வாமி தன்னுடனேயே சண்டை போட்டுக் கொள்ள முடியுமா? தன்னையே பூஜித்துக் கொள்ள முடியுமா? என்று கேட்பீர்கள்.

உங்களுக்குச் சமாதானம் சொல்கிறேன்.

மேலே ராமன் முறித்த சிவதநுசைப் பற்றிச் சொன்னேன் அல்லவா? இந்தக் கதையை ராமனுக்கே சொன்னவர் பரசுராமர்தான். சீதா கல்யாணம் முடிந்து எல்லோரும் அயோத்திக்குத் திரும்பும்போது ராமரைப் பரசுராமர் வழி மறிக்கிறார். "சிவ விஷ்ணு யுத்தத்தில் 'மக்கார்' செய்த, ருத்தநுசை உடைத்துப் பெரிய பேர் வாங்கி விட்டாயேடா! அப்போது அதை ஜயித்த விஷ்ணுவின் வில் இதோ என்னிடம் இருக்கிறது. இதை நானேற்றிப் பார்" என்று ராமனிடம் சண்டைக்கு வருகிறார் பரசுராமர்.

இந்தப் பரசுராமர் யார்? விஷ்ணுவின் அவதாரம் இவர் சண்டைக்கு அழைத்த ராமர் யார்? அவரும் அதே விஷ்ணுவின் அவதாரம் தான். ஒரே விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் இங்கே சண்டை போட்டுக் கொள்ளவில்லையா? இதில் ஓர் அவதாரம் (பரசுராமர்) இன்னோர் அவதாரத்திடம் (ராமர்) தோற்றுப் போகிறது. சிவனை ஜயித்த விஷ்ணுவின் வில்லை நானேற்றி, அதே விஷ்ணுவின் அவதாரமான பரசுராமரை ஒட்டிய இன்னோர் அவதாரமான ராமசந்திர மூர்த்தி, பிறகு இதே சிவனுக்கு விங்கம் வைத்துப் பூஜை செய்து ராமேசுவரத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார்.

ஜனங்களுக்கு பக்தி உண்டாக்க வேண்டுமானால் அதற்கும் பசுவானே வழிகாட்டுகிறார். எப்படி? தாமே பக்தனாக இருந்து வழி காட்டுகிறார். இதற்காகத்தான் சில இடங்களில் சிவன், பக்தராக இருந்து விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கிறார். சில இடங்களில் விஷ்ணு, பக்தனாக இருந்த சிவனைப் பூஜிக்கிறார்.

இரண்டும் ஒன்றுதான். ஹரன் -ஹரி என்ற பெயர்களே ஒன்றாகத்தான் இருக்கின்றன. இரண்டும் சேர்ந்தே ஹரிஹரன்,

சங்கர நாராயணன் என்றெல்லாம் சமரச பாவத்தை வளர்க்கிற மூர்த்திகளாக இருக்கின்றன. ஆழ்வார்கள் பெருமானையே ஹரிஹரனாகத்தான் கண்டார்கள்.

தாழ்சடையும்-நீண்முடியும்: ஒண்மழவும் -சக்கரமும்
தழ் அரவும் -பொன்நாணும் தோன்றுமால்-தழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலை மேல் எந்தைக்கு
இரண்டிருவும் ஒன்றாய் இசைந்து

என்று இரண்டிரண்டாக, அதிலும் முதலில் சிவ அம்சங்களையும் இரண்டாவதாக விஷ்ணு அம்சங்களையும் சொல்லி வேங்கடரமண ஸ்வாமியைப் பாடுகிறார் பேயாழ்வார். 'வெவ்வேறு உருவம் இருந்தாலும் ஒருவன் இன்னொருத்தனில் இருக்கிறான்' என்று சொல்லி, இங்கும் முதலில் சிவனையே பாடுகிறார் பொய்கை ஆழ்வார்.

பொன் திகழுமேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும் - என்றும்
இருவரங்கத்தால் திரிவரேலும் ஒருவன்
ஒருவன் அங்கத்தென்றும் உளன்

பெரிய கவி கம்பனோ, "அரன் அதிகன் உலகளந்த அரி அதிகன் என்றுரைக்கும் அறிவிலோர்க்குப் பரகதி சென்று அடைவது அரிய பரிசு" என்று சொல்லிவிட்டார்.

மகா பெரியவர்கள் சொன்னது இருக்கட்டும். சின்ன குழந்தைகள் கூட, 'அரியும் சிவனும் ஒண்ணு; அறியாதவன் வாயில் மண்ணு' என்கிறது. இந்தக் குழந்தைவாக்கு ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. குடிசை போட்டால் ஒரிரண்டு வருஷத்தில் பாழாகிறது. செங்கல் வீடானால் நூறு வருஷம் இருக்கிறது. பாறாங்கல்லில் கட்டினால் ஆயிரம் வருஷம் நிற்கிறது. அப்படியே உள் பலம் இல்லாத வார்த்தைகளும் கால வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப் போகின்றன. ஆனால் இந்தக் குழந்தைச் சொல் காலத்தைக் கடந்து நிற்கிறது. இதில் இருக்கிற சாரத்தினால்தான், தத்துவத்தால்தான் நிற்கிறது.

நேர்ப் பயன் உலக நலனுக்கு

ஒரு ஜீவன் என்று ஏற்பட்டுவிட்டால் க்ஷணநேரம் கூட எதையாவது பண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை. அதனால்தான் பண்ணாத நிலைக்குக் கொண்டுபோய்விடும்படியாக சிவவற்றைப் பண்ணும்படியாக "ஸ்வதர்மம்" என்று வகுத்து ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். ஜீவன் இப்படி நிஷ்காம்யமாக ஸ்வதர்மப்படி காரியங்களைப் பண்ணினால் அதிலே (இவனுக்கு ஜீவதவத்தைத் தரும்) மனஸுக்கு லாபமில்லை. நிஷ்காம்யம் என்னும்போதே -அதாவது ஆசையில்லாமல் பண்ணுகிறானென்னும்போதே - இந்த அர்த்தம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஏனென்றால் ஆசைப்படுவதுதான் மனஸின் முதல் வேலை, முக்யமான வேலை. அதன் ஆசைகளுக்காகத் தான் அத்தனை காரியமும். ஆகையால் ஆசையில்லாமல் செய்கிறானென்றால் மனஸுக்கு லாபமில்லை என்றாகி விடுகிறது. அப்படியானால், காரியமென்று பண்ணினால் அதில் ஏதோ ஒரு லாபமான பலன் இருந்தால்தானே தேவலை? இவனுடைய ஆசையைக் கட்டுப்படுத்தி மனஸை அடக்கவே காரியத்தை சாஸ்த்ரம் கொடுக்கிறதென்றாலும், அந்தக் காரியத்துக்கு ஒரு பலனுமில்லை என்று இருக்கவிடலாமா? இப்படி சாஸ்த்ரம் விடவில்லை. "கார்யத்தினால் நேராக இவனுக்கு ஒரு லாபமில்லாமல் போனாலும் காரியமற்ற ஸ்திதிக்குப் போவதற்கு இது உதவுகிறது என்ற மறைமுக லாபம் இருக்கட்டும். ஆனால், அதற்காக யாருக்கும் எந்தப் பயனும் நேராக விளைவிக்காத காரியங்களை இவன் பண்ணும்படி விடவேண்டாம். இவன் காரியம் பண்ணுவதால் இவனுக்கு 'இன்டைரக்டாக்'சித்தி கத்தி என்பதோடு அந்தக் காரியம் முடிந்து , நேராக அந்தக் காரியத்துக்கென்று எந்தப் பலனும் ஏற்படாமல் போவது என்றால் சரியாயில்லையே! நேராகவும் பயனை விளைவிக்கும் காரியங்களாகவே இவனுக்குக் கொடுப்பதுதான் முறை அந்த நேர் பலனுக்கு இவன் beneficiaryயாக (பயனாளியாக) இருக்கக்கூடாது. இருந்தால் அதை எப்படியாவது பெற்றாக வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகித் தப்பு வழியிலும் போக

ஆரம்பிப்பான். ஆனதால், இவன் செய்யும் காரியத்தின் நேர் பலனுக்கு இவன் பாத்திரனாவது என்று இல்லாமல் ஜன ஸமுஹம் முழுவதும் beneficiaryயாக இருக்கட்டும். இவன் செய்யும் சாஸ்த்ர கர்மாவின் பலனாக லோகம் சேஷமடைவதாக இருக்கட்டும் - என்ற அபிப்பிராயத்தில் தான் ஸ்வதர்மங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு உதாரணம் சொன்னால் புரியும். எல்லா வசதியும் படைத்த ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு நல்ல தேஹ ஆரோக்யமிருப்பதற்காக 'எக்ஸெர்ஸைஸ்' செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதைச் செய்வதில் இரண்டு விதங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அவர் தேஹாப்பாயாஸம் என்று சொல்லப்படும் எக்ஸெர்ஸைஸ்கள் பண்ணலாம்-தண்டால் எடுக்கலாம். ஸர்வாங்காஸனம் போடலாம். அல்லது ஸகல அவ்யவங்களுக்கும் நன்றாக வேலை கொடுக்கும் விதத்தில் ஓடி ஆடி, வெட்டி, கொத்தி ஏதாவது பண்ணலாம். இப்படி இரண்டாவது விதத்தில் அவர் ஓடி ஆடிப் பண்ணுகிறார் என்றால், அப்போது மற்றவர்களுக்கு ப்ரயோஜனமாகப் பழத்தோட்டம் போடுவது, அதற்காக வெட்டுவது கொத்துவது, ஜலம் இழுத்துவந்து கொட்டுவது என்று பண்ணுவதே ச்லாக்யமாகும். இவருக்குப் பண வசதி, ஆள் வசதி எல்லா வசதியும் இருக்கிறது; அதனால் இவரே உழைத்துத் தோட்டம் போட்டுப் பயிர் பண்ணவேண்டுமென்றில்லை. இவருக்குப் பழமும் வேண்டுமென்றில்லை. இருந்தபோதிலும் இவருக்கு மட்டும் பிரயோஜனப்படும்படி தண்டால் போடுவதைவிட, அல்லது எங்கேயோ நிர்மாணவ்யமாக காட்டிலே மேட்டிலே போய் எதையோ வெட்டி, கொத்தி முறித்துக்கொண்டிருப்பதைவிட, நாலு ஜனங்களுக்கு உதவும்படியான ப்ரோபகாரமாகத் தோட்டப் பணி செய்வதுதானே ச்லாக்யம்? பழம் என்ற பலன் இவருக்கு வேண்டாம். ஆனால் தேஹாரோக்யம் வேண்டும். அதற்காக இவர் செய்வதே பழம் வேண்டிய வேறு யாருக்கோ உதவி பண்ணுகிறது.

இந்தமாதிரிதான் கர்மாவைக் கழித்துக் கொண்டு பரமாத்மாவிடம் சேர விரும்புகிறவர்களுக்கு சாஸ்த்ர கர்மா

உள்பட எதனால் ஏற்படுகிற பலனும் வேண்டியதில்லை. ஆனால், பரமாத்மாவிடம் சேருவதற்குண்டான பக்வத்தைப் பெறுவதற்காக மனஸை நாலா திசையிலும் ஓடாமல் சுத்தி செய்வதற்கு, ஆரம்ப தசையில் ஏதாவது காரியத்தில் ஈடுபட்டால்தான் முடியுமென்றிருக்கிறது. ஸ்வய ஆசைகளின் மேல் செய்கிற காரியமானால் அந்தக் காரியத்தில் தோஷங்கள் வந்து சேர்ந்துவிடுகின்றன. ஆனதால் ஸ்வய லாபம் கருதாத காரியமாக அது இருக்க வேண்டும். அதற்காக எங்கேயோ காட்டிலே மேட்டிலே வெட்டிக் கொத்துகிறமாதிரியான தண்ட காரியமாக இருக்கவிடலாமா? அது புத்திசாலித்தனமாகத் தோன்றவில்லையே! இந்த ஜீவனுக்கு - உதாரணம் காட்டிய வசதியுள்ள மனிதருக்கு ஆரோக்யத்துக்காக எக்ஸெர்ஸைஸ் செய்ய வேண்டியிருந்ததேயன்றி தோட்டம் போட்டுப் பழம் பயிர் பண்ண வேண்டிய தேவை இல்லாதிருந்த மாதிரி - சித்த சுத்திக்காகத்தான் கர்மா பண்ண வேண்டியிருக்கிறதே தவிர, கர்மாவினாலேயே நேராக உண்டாகிற ஒரு பலனைப் பெறவேண்டுமென்றில்லை. ஆனால் அவர் எப்படி தனக்கான எக்ஸெர்ஸைஸாகவே லோகோபகாரமாகவும் தோட்டம் போட்டாரோ, அதே மாதிரி இவன் தன் சித்த சுத்திக்காகச் செய்யும் கர்மாவே லோகோபகாரமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று அபிப்பிராயப் பட்டு சாஸ்த்ரங்கள் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஸ்வதர்மா என்று ஒவ்வொரு விதமான கர்மாவை வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

பழம் வேண்டுமென்றுள்ளவர்கள் மாதிரி இந்த லோகத்திலேயே அநேக நல்லதுகளைப் பெறவேண்டிய அடிநிலை மருஷ்யர்கள் எப்போதும் இருந்து கொண்டு தானிருப்பார்கள். பகவானுடைய லீலையில் லோக நாடகம் என்று ஒன்று நடந்து கொண்டேயிருப்பதாகத்தான் இருக்கும்.

உலக நாடகமும் ப்ரளயங்களும்

எல்லோரும் மோக்ஷத்துக்கு முயற்சி பண்ணி, ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்துக் கொண்டு லோக வாழ்க்கை என்ற ஒன்றே இல்லாமல் போவதென்பது ஸாத்யமில்லை. பலவித

எண்ணமுள்ள ஜனங்களைப் படைத்து ஆடவிட்டு, ஓடவிட்டு, பரஸ்பரம் மோதிக் கொள்ளவிட்டு இதுவே விசித்ர விசித்ரமாகப் பல ரஸங்கள் ஏற்படும்படியாக லோக நாடகத்தை ஈசுவரன் நடத்தி வருகிறான். இப்படி நாடகம் பார்த்து ரசிப்பதற்குத் தான் அவன் லோக லீலை செய்வதே. எல்லோரும் ஞானிகளாகி பரம பக்தர்களாகி அவன் விட்ட வழி என்று இருந்தால், ப்ரேம ரஸம் என்ற ஒன்றையே பெருக்கிக் கொண்டிருந்தால், அல்லது அதுவும் இல்லாத பரம சாந்தியில் முழுகிவிட்டால் ஈசுவரனுக்கு எப்படி ட்ராமாவின் ரஸபேதங்கள் கிடைக்கும்?

அதே ஸமயம் அவன் கருணை வள்ளலும் தான். அதனால் வேடிக்கையெல்லாம் பார்த்தாலும் அநேக யுகங்கள், கல்பகாலம் ஆகிறபோது, "ஐயோ பாவம்! இப்படி ஆட்டமாக ஆடிவிட்டதுகளை!" என்று பரம கருணையோடு தானே அவர்களை எல்லாம் தன்னிடம் ஒடுக்கிக்கொண்டு விடுகிறான்; அவர்களாக சாதனை பண்ணி ஒடுங்குவதில்லை; ஈசுவரனே ஒடுக்கிக் கொண்டுவிடுகிறான்.

உலகமேயில்லாத மஹா ப்ரளயம் என்பது அதுதான்.

திருமாவின் இதயத்தில் சிவ நடனம்

பதஞ்ஜலி ஆதிசேஷனின் அவதாரமென்று பதஞ்சலிசரிதத்திரம் என்னும்புத்தகங்களில் இருக்கிறது.

ஆதிசேஷன் மஹாவிஷ்ணுவைச் சேர்ந்தவர். திருப்பாற்கடலில் பகவானுக்குப் படுக்கையாக இருப்பவர். அந்தப் பரம வைஷ்ணவர் எப்படிப் பரம சைவராகி நடராஜாவின் இணைபிரியாத பக்தரானார்? திருப்பாற் கடலிலிருந்தவர் ஏன் சிதம்பரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்?

அதற்குக் காரணம் நடேசவிஜயத்தில் கருக்கமாகவும் பதஞ்ஜலி சரிதத்தில் விரிவாகவும் வருகிறது.

மஹாவிஷ்ணுவேதான் ஆதிசேஷனை அப்படி அனுப்பி வைத்தது என்று வருகிறது.

அப்படியானால் மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் நடராஜாவுக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?

ஸம்பந்தமிருப்பது நிச்சயம் என்று சிதம்பரம் கோவிலைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது. அங்கு நடராஜாவின் தரிசன மண்டபத்துக்குப் பக்கவாட்டிலேயே பெரிசாகப் பெருமான் சந்நிதி இருக்கிறது. கோவிந்தராஜா என்ற பேரில் அவர் ஆதிசேஷ பர்யங்கத்தில் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரே இடத்தில் நின்றபடி சிவ விஷ்ணுக்கள் இருவரையும் தர்சித்துக்கொண்டு இரட்டிப்பு சந்தோஷத்துடன் அப்பைய தீக்ஷிதர் "மாரமணம், உமாரமணம்" என்று ஸ்தோத்திரித் திருக்கிறார். மாரமண என்றால் லக்ஷ்மீபதி. 'உமாரமண' என்றால் உமாபதி என்று புரியும்.

ஆக இரண்டு பேருக்கும் சம்பந்தமிருப்பது தெரிகிறது.

என்ன சம்பந்தம்?

ரொம்பவும் நெருங்கின சம்பந்தம். ஹ்ருதய பூர்வமாக என்றால் அஸலே ஹ்ருதய பூர்வமான சம்பந்தம் அந்த இரண்டு பேருக்கும் தான் இருக்கிறது!

எப்படியென்றால், நடாராஜா மஹாவிஷ்ணுவின் ஹ்ருதய கமலத்திலேயே நாட்டியம் செய்கிறார்!

இந்த நாளில் ஆராய்ச்சி என்று செய்பவர்கள், 'திருவாரூர் தியாகராஜா கோவிலில் நிறைய விஷ்ணு சம்பந்தமான சின்னங்கள் இருக்கின்றன. அதோடு, 'ராஜா' என்று வருகிற பேர்கள் பெரும்பாலும் விஷ்ணுவின் பேர்களாகத்தானிருக்கின்றன-ரங்கராஜா, வரதராஜா, கோவிந்த ராஜா, இப்படி. ஆகையால் அது முதலில் பெருமான் கோவிலாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். அப்புறம் சைவர்களுக்கு ரொம்பவும் ஆதிக்கம் ஏற்பட்ட காலத்தில் தான் அதை சிவன் கோவிலாக மாற்றியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இதையே மாற்றி நாச்சியார் கோவிலிலுள்ள பெருமான் கோவில் விஷயத்தில், அது முதலில் சிவன் கோவிலாக இருந்து, அப்புறம் வைஷ்ணவர்களுக்கு ஆதிக்கம் ஏற்பட்ட காலத்தில் விஷ்ணுவாலயமாக மாற்றப்பட்டிருக்க

வேண்டும் என்கிறார்கள். இந்த ஆராய்ச்சி எல்லாம் சரியில்லை. அந்தந்த ஸ்தல புராணக் கதையையோ, பொதுவான சமய சாஸ்திர ததவங்களையோ விளக்கிக் கோவில்கள் எழுப்பியிருப்பதைப் புரிந்து கொள்ளாததாலேயே இப்படி முடிவு சொல்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் அவை ஆதியிலிருந்து இப்போதுள்ளபடிதான் இருந்திருக்கின்றன. நாச்சியார் கோவில் விஷயம் இப்போது நமக்கு சம்பந்தப்பட்டதல்ல.

திருவாரூரை எடுத்துக்கொண்டால், அந்தக் கோவில் விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமாகவே கட்டப்பட்டிருப்பது. அந்த ஸ்வரூபத்திலே ஹ்ருதய ஸ்தானம் எங்கே இருக்குமோ அங்கேதான் தியாகராஜா மூர்த்தி ப்ரதிஷ்டை செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

நடராஜா போலவே தியாராஜாவும் நடனமூர்த்தி தான். ஆனால் அது நமக்குத் தெரியாமல் அவருடைய பிம்பத்தில் முகம் தவிர பாக்கி எல்லா பாகமும் மூடி வைத்திருக்கிறது.

ஆனால் நடராஜாவின் நடனத்திற்கும் தியாகராஜாவின் நடனத்திற்கும் வித்தியாசமுண்டு. நடராஜா அவராகவே இடது காலைத்தூக்கி ஆனந்த நடனம் செய்கிறார். தியாகராஜா தாமாக டான்ஸ் பண்ணவில்லை. விஷ்ணு மூர்த்தியின் ஹ்ருதயத்தில் இருப்பவரல்லவா அவர்? அதனால் மஹா விஷ்ணு ஸ்வாஸிக்கும் போது அவருடைய வக்ஷஸ்தலம் ஏறியிறங்குவதற்கேற்பத் த்யாகராஜா அசைவதில் தானாக ஒரு நடனம் அமைந்துவிடுகிறது.

மஹாவிஷ்ணுவின் ஹ்ருதய கமலத்தில் சிவன் நடனமாடுகிறார் என்பதைக் குறிப்பதாக ச்ருதியிலேயே நாராயணோபநிஷத்தில் மந்த்ரங்கள் இருக்கின்றன. முதலில் நாராயணனே விராட் ஸ்வரூபம், விச்வத்திலுள்ள அத்தனை சிரஸ்களும், அத்தனை கண்களும், அவருடையது தான் என்று ஆரம்பித்து அந்த விராட்டின் ஜீவரூபத்தில் தலைகீழான பத்கோசம் (தாமரை மொக்கு) மாதிரி ஹ்ருதயம் இருப்பதைச் சொல்லி, அதன் மேல் பாகத்தில் உள்ள தஹ்ராகாசம் என்பதில் பரமாத்ம் ஸ்வரூபம் விளங்குவதாக வர்ணித்திருக்கிறது. வெளியிலே நாம் பார்க்கும் விசாலமான ஆகாசம்

‘பேரம்பலம்’ என்பது. அதுவே உள்ளே சின்ன ஆகாசமாக இருப்பதைத்தான் ‘தஹ்ராகாசம்’ என்றும் ‘சிறும்பலம்’ என்றும் சொல்வது. ‘ஞான ஆகாச’மான ‘சித் அம்பரம்’ ஆகாசக்ஷேத்ரம், சிறும்பலம் என்கிற சித்ஸபை, தாண்டவ மூர்த்தியான நடராஜசிவன் என்றிப்படி எல்லாம் சிதம்பரத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடைய ஆத்ம் ததவங்களாக இருக்கின்றன.

அறமும் அன்பும் அரசாங்கமும்

அரசனே தர்மத்துக்குக் காரண புருஷன்- "ராஜா தர்கஸ்ய காரணம்"-என்று ஒரு முதுமொழி இருக்கிறது. இதன் அர்த்தம் என்ன என்று பார்க்கலாம்.

முதலில் தர்மம் என்றால் என்ன?

மனிதராகப் பிறந்த எல்லாருக்கும் பசி, தாகம் இருக்கிறது. அவர்கள் வசிக்க ஓரிடம் வேண்டியிருக்கிறது. குளிர், வெய்யலிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், மானத்தை ரட்சித்துக் கொள்ளவும் ஆடை அணிய வேண்டியிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் மனிதன் வசதி செய்து கொள்ள வேண்டும். ஏதோ ஒரு தொழிலைச் செய்தே இதற்கு வசதி செய்து கொள்கிறான். அத்தியாவசியமான சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதோடு ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறர் விஷயமாகச் சில கடமைகளை நிறைவேற்றவும் வேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொருவனுடும் ஏதோ ஒரு குடும்பத்தில் பிறப்பதால் அந்தக் குடும்பத்தில் இருப்பவர்களுக்கும், பிற்பாடு கல்யாணமானதும் மனைவி மக்களுக்கும் பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. தன்னுடைய சமுதாயம், தேசம் இவற்றுக்கெல்லாம் மனிதன் கடமை ஆற்ற வேண்டியிருக்கிறது. பலவிதத்தில் சுயதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளலாம்; பலவிதத்தில் வீடு, நாடு இவற்றுக்கான கடமைகளைச் செய்யலாம். ஆனால் மனத்துக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் அவற்றைச் செய்யாமல், எவருக்கும் தீங்கு விளைவிக்காத விதத்தில், அநீதமான காமமும் குரோதமும் கலக்காமல் செய்ய

வேண்டும். தன்னையும் மேம்படுத்திக்கொண்டு, அனைவரையும் உயர்த்துகிற விதத்தில் தொழிலையும், கடமையையும் செய்ய முடியும். இவ்வாறு இக உலகக் காரியங்களை, சம்பந்தப்பட்ட அனைவரது ஆத்ம அபிவிருத்திக்கும் அருசரணையாகச் செய்வதற்குத்தான் "தர்மம்" என்று பெயர்.

பலர் கூடி வாழுகிற சமூகத்தை, அவர்களது பலவித காரியங்களில் உரசலில்லாமல், சமூகம் முழுவதும் ஆத்மாபிவிருத்தி அடையும் முறையில் சீராக வைத்திருக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்வதே ராஜாங்கத்தின் கடமை. பிரணைகளின் லௌகிக வாழ்க்கையை ஒழுங்கு செய்து, அவர்கள் ஆத்மாபிவிருத்தி அடைகிற வாய்ப்புகளையெல்லாம் பூர்த்தி செய்து தரவேண்டியது ராஜாங்கத்தின் பொறுப்பு. இதனாலேயே "ராஜ தர்மஸ்ய காரணம்" என்றனர்.

ராஜாங்கம், தனிமனிதர்கள் இவர்களுக்குப் பலவிதமான காரியங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எத்தனை காரியம் இருந்தாலும் அதற்கெல்லாம் மூலமும் நோக்கமும் அன்பு என்ற ஒன்றாகவே இருக்கவேண்டும். காரியம் என்று ஏற்பட்டால் அதன் விளைவுக்கு ஆளாகிற ஒன்றும் இருக்கத்தான் செய்யும். 'காரியம் செய்பவன்' இருப்பது போல் 'காரியத்தின் விளைவுக்கு ஆளாகிற ஒருவனும்' இருந்தே தீருவான். விளைவை அனுபவிக்கப் போகிறவர்களிடம் பூரண அன்பு வைத்தே எந்தக் காரியமும் செய்யவேண்டும். அன்பிலேயே எந்தக் காரியமும் பிறக்க வேண்டும்.

உலக விவகாரங்களில் யுத்தம் முதலியனவும் அத்தியாவசியமாகிவிடுகிற நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுவதுண்டு. சிலருக்குத் தண்டனை தரவேண்டி நேருகிறது. ஆனால் யுத்தம் செய்யும் போதும், தண்டனை தரும்போதும் கூட எதிராளியிடம் துவேஷம் கொள்ளாமல் அன்புடனேயே செய்ய வேண்டும். காரியம் எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும் காரியம் செய்கிற மனசில் அன்பு தவிர வேறெதுவும் இருக்கக்கூடாது. அன்பு வேறு; புத்தரும் காந்தியும் சொன்ன அஹிம்சை வேறு. அன்பினால் லோக வேஷத்தைச் செய்யும்போது, தப்புச் செய்பவர்களுக்கு ஹிம்சை தருவதைத் தவிர்க்கமுடியாமற்

போகலாம். அப்போது ஹிம்சையில் தோஷமும் இல்லை. ஆனால் தண்டனை பெறுகிறவர்களிடமும் நம் மனசில் அன்பே இருக்கவேண்டும். லோக வேஷத்தை மட்டுமின்றி அவனுடைய வேஷத்தையும்-அதாவது இனிமேலும் இதே கெடுதல்களைச் செய்து அவன் பாபத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளக்கூடாது என்பதையும்-உத்தேசித்தே அவனுக்கு ஹிம்சை தரவேண்டியிருக்கிறது என்ற உணர்வோடு சிட்சிக்கவேண்டும். காமம், குரோதம், துவேஷம், வஞ்சனை இவற்றைப் பூரணமாக நீக்கி விட்டு, லோக சேஷமத்துக்காக எந்தக் காரியமும் செய்யலாம். அன்பு ஒன்றே சகல காரியங்களுக்கும் வழித்துணை (guide) யாகி விட்டால் உலகில் உள்ள பல தீமைகள் தானாகச் சிறுகச் சிறுக மறைந்துபோகும். இது என்னுடைய உபதேசம் (Message) அல்ல; இதுவே பாரத தேசத்தின் சகல ரிஷிகளும் முனிவர்களும் தந்திருக்கற உபதேச சாரம்.

முக்யப் பண்பு விநயமே

இப்போதெல்லாம் பண்பு, நாகரிகம், கலாசாரம், கல்ச்சர் என்கிற வார்த்தைகள்

நிறைய அடிபடுகின்றன. ஆனால் இதுகளைச் சொல்லும்போது விநயத்தை முக்யமான அம்சமாக நினைத்து நாம் பேசவில்லை. முன் காலத்தில் இப்படியில்லை. அப்போது கல்ச்சர், கலாசாரம் என்றாலே அதற்கு முதல் லக்ஷணமாக விநயத்தைத்தான் நினைத்தார்கள். கல்ச்சர், கலாசாரம் என்ற வார்த்தைகளுக்கும், கல்வி என்ற வார்த்தைக்கும் ரொம்பவும் ஸம்பந்தம் இருப்பதைக் 'கல்' என்பது இவை எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாக இருப்பதிவிருந்தே தெரிந்துகொள்ளலாம். கல்வி பெற்றவர்கள்தான் cultured ஆக, நாகரிகமுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். இங்கே கல்வி என்கிறபோது எழுதப் படிக்கத் தெரிவதைச் சொன்னதாக அர்த்தமில்லை. நல்ல விஷய ஞானம்தான் கல்வி. அதை 'வித்யா' என்று சொல்வார்கள். அந்த வித்யையின் வாஸ்தவமான ப்ரயோஜனம் நம்க்கு விஷய ஞானம் வந்துவிட்டது என்று திமிர்பிடித்து அலையாமல்,

‘இன்னமும் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது எவ்வளவோ இருக்கிறது’ என்று அடங்கி, விநயமாக இருப்பதுதான்.

ஆதிகாலத்தில் சிஷ்யனானவன் குருவிடமும், தான் கற்கிற கல்வியிடமும், பகவானிடமும், ஸகல லோகத் திடமுமே அடங்கி விநயமாக இருந்ததால்தான் ஆத்ம வித்யையையதேஷ்டமாக ஸம்பாதித்து வந்தான். ப்ரம்மசாரியானவன் குருகுலவாஸம் செய்கிற காலத்தில் அவன் எத்தனை பெரிய மிராசுதார் வீட்டுப் பிள்ளையானாலும் வீடுவீடாகப் போய் ‘பவதி பிசஷாம் தேஷி’ என்று பிச்சை எடுத்து வர வேண்டும் என்று வைத்தார்களே, அது முக்யமாக இந்த அடக்க குணத்தை உண்டாக்கத்தான்.

அந்தக் காலத்தில் குரு முதல் பாடமாக விநயத்தைத்தான் சொல்லிக்கொடுத்தார். வெறுமே சொல்லிக் கொடுத்ததால் வருகிற பாடமா அது? வாஸ்தவமாக அவரே, மாணவர்கள் தாமாக அவருக்கு அடங்கி மரியாதை செலுத்தும்படியான ஆத்ம குணங்களோடு இருந்துவந்தார்; வாழ்ந்து காட்டினார். இப்போது தாம்பும் அறுதல், தோண்டியும் பொத்தல் என்கிற ஸ்திதியாக இருக்கிறது.

இப்படியே ஒரு தேசத்து ராஜாவும் ப்ரஜைகளின் மற்ற அபிவிருத்திகளைப் போலவே அவர்களை விநயமுள்ளவர்களாக இருக்கச் செய்வதில் விசேஷ கவனம் செலுத்தி வந்தான். சாஸ்த்ரத்தில் ராஜாவின் கடமைகளைச் சொல்கிறபோது முதலில் விநயதான் த்தைச் சொல்லிவிட்டு, அப்புறம்தான் “ரசஷணம்”, “பரணம்” என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஜனங்கள் எல்லோரும் அவரவருக் கான தொழிலில் ஈடுபட்டு, ஸம்பாதித்து, வாழ்க்கை வசதி களோடு இருக்குமாறு ஸஹாயம் பண்ணி அவர்களைத் தாங்குவது “பரணம்”. உள்நாட்டுக் கலகம், வெளிநாட்டு யுத்தம் முதலியவற்றிலிருந்து அவர்களைக் காப்பது “ரசஷணம்”. தற்காலத்தில் ராஜாங்கக் கடமையாக ரசஷணமும் பரணமும் மட்டுமே நினைக்கப்பட்டாலும் சாஸ்த்ரப்படி இதற்கெல்லாம் முந்தி விநயதானம்தான் வருகிறது. அதாவது ஜனங்களைப் பணிவுப் பண்போடு அடங்கி யிருக்கும்படிப் பண்ணவேண்டும். எப்படிப் பண்ணுவது

என்றால், முறையான கல்வியினால், ஸத் உபதேசத்தினால், மதாநுஷ்டானங்களினால், தெய்வ விச்வாஸத்தினால் பண்ணவேண்டும்.

அடக்கம், பணிவு, ம்ருதுவான நடவடிக்கை, (ஜென்டில்மான் என்கிறார்களே அதில் உள்ள ‘ஜென்டில்மென்ஸ்’), பிறத்தியாருக்கு விட்டுக் கொடுக்கிற ஸ்வபாவம், அஹங்காரமே இல்லாமலிருப்பது எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் விநயம் என்கிற குணம். நிஜமான கல்வி இதை ஊட்டவே ஏற்பட்டது.

இதனால்தான் மாணாக்கன், சிஷ்யன் என்பவனுக்கே “விநேயன்” என்று பேர். எவன் விநயமுள்ளனோ அவனே “விநேயன்”. சீடன் என்பதற்குப் பதில் ‘விநேயன்’ என்றே சொல்வார்கள்.

தொகுப்பு

தெய்வத்தின் குரல்

நன்றி

திருநாவுக்கரசு அவர்கள்

வானதி பதிப்பகம், சென்னை - 17.

27.12.1981ல் நெல்லை மாவட்டம் கொம்மடிக்கோட்டை ஸ்ரீ வாலைகுருசாமி கோவிலில் புதுப்பெரியவர் ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஜயேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் ஆற்றிய அருளாசி உரையிலிருந்து.....

" நம்முடைய ஆத்மாவை இறைவனிடத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அதுவே ஆத்ம நிவேதனம் எது போல இறைவனை பிடிக்க வேண்டும் என்றால் குரங்குப்பிட பிடிக்க வேண்டும். குரங்கு ஒரு மரம் விட்ட ஒரு மரம் தாவித் தாவி செல்லக்கூடிய சஞ்சல சபாவம் உடையது. மனிதனுடைய மனமும் சஞ்சல சபாவம் உடையது குரங்கு. அப்படி ஒரு மரம் விட்டு ஒரு மரம் தாவும் போது கூட குட்டி குரங்கானது தாய் குரங்கை கெட்டியாக பிடித்து கொள்ளும் கீழே விழாது. அப்படி இறைவனுடைய திருவடியை கெட்டியாக பற்றினும், எத்தனை சோதனைகள், துக்கங்கள், கஷ்டங்கள் வந்தாலும் அது இறைவன் கொடுத்தது என்ற நம்பிக்கையோடு இருந்து பற்றினும்.

அதற்கு அடுத்து இறைவன் எப்படி நம்மை காப்பாற்றுவான் என்பது இறைவன் நம்மை பூணையைப் போல காப்பாற்றுவான். பூனை, குட்டிபோட்ட பிறகு அதற்கு உணவெல்லாம் தானே கொடுத்து இன்னொரு ஆள் கிட்ட போகாமல் காப்பாற்றும்.

ஏதாவது ஆபத்து வந்தால் தன் வாயாலே குட்டியை கவ்வி எந்த இடத்திலே கஷ்டமில்லாமல் இருக்குமோ அந்த மாதிரி இடத்துக்கு கொண்டு போய் வைக்கும். பூனை வாயால் கீறி விட்டதென்றால் கஷ்டம்தான். அப்படியொரு துஷ்ட பிராணி. ஆனால் அந்த வாயால் மெல்லிதா அந்த குட்டியை கவ்வி, கஷ்டமில்லாத இடத்திற்கு கொண்டு செல்லும். இதுதான் இறைவன் நம்மை காப்பாற்றுவதின் அர்த்தம். குருங்கு பிடிபோல் நாம் இறைவனிடத்தில் பக்தி செய்தால் தாய் பூனை குட்டி பூணையை கஷ்டம் வராமல் காப்பாற்றுவது போல் இறைவன் நம் குடும்பங்களை காப்பாற்றுவார்"

ஜகத்குரு ஸ்ரீ பரமாச்சார்ய ஸ்வாமிகள் அவர்கள்

மக்களின் அன்றாட நல்வாழ்வுக்கு அருளிய
பத்து விதிமுறைகள்

1. காலையில் எழுந்தவுடன் கடவுளை இரண்டு நிமிஷங்களாவது நினைத்துப் பிரார்த்தனை செய்.
2. நெற்றியில் திலகம் வைத்துக்கொள்.
3. அன்றைய நாள் நல்ல நாளாக இருக்க வேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டிக்கொள்.
4. அடுத்துப் புண்ணிய நதிகள், கோமாதா, சிரஞ்சீவிகள், சப்த கன்னியர்கள் முதலியவர்களை குறைந்த பட்சம் ஒரு நிமிஷமாவது நினை.
5. வாரத்தில் ஒரு நாளிலாவது - வெள்ளிக்கிழமையிலாவது அருகிலுள்ள திருக்கோயிலுக்குச் சென்று கடவுளை வழிபடு.
6. உன் பக்கத்தில் வாழ்பவர்களை நேசி.
7. சாப்பிடும் முன்பு மிருகங்களுக்கோ, பக்ஷிகளுக்கோ ஆகாரம் அளித்துவிட்டுப் பிறகு சாப்பிடு.
8. அன்றாடம் குறைந்தபகஷம் ஒரு பைசாவாவது தர்மம் செய்.
9. உறங்கச் செல்லுமுன் அன்றைய நாளில் நீ செய்த நல்லவை கெட்டவைகளை எண்ணிப்பார்.
10. ஆண்டவன் நாமத்தை 108 முறை உச்சரித்து விட்டுப் பின்பு உறங்குக.

ஜெய ஜெய சங்கர ஹர ஹர சங்கர

கோபுர தரிசனம் கோடி புண்ணியம்

ஹர ஹர சங்கர

ஜய ஜய சங்கர

காஞ்சி சங்கர

காமகோடி சங்கர

ஹர ஹர சங்கர

ஜய ஜய சங்கர

தெய்வீகப்பணியில்

ஆனந்தா மெட்டல் கம்பெனி பர்ம்.

எவர்கில்வர், அலுமினிய பாத்திர வியாபாரம்.

43A காமராஜர் சாலை (கீழ்வாசல்)

மதுரை - 9. போன் - 520891